

Rick Campbell

De Trident Deceptie

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

Washington, D.C.

Een volle maan wierp vage schaduwen over de smalle paden die zich door het Rock Creek Park slingerden. Russell Evans keek opnieuw over zijn schouder terwijl hij zowat op sprintsnelheid wegrende. Hij struikelde bijna op het rotsachtige pad boven de beekbedding toen zijn modieuze schoenen uitgleden op de natte stenen. Hij bleef staan achter dicht struikgewas, zette zijn handen op zijn knieën en wachtte tot zijn vermoeidheid minder werd. Zijn hart bonkte toen hij de koele nachtlucht inademde. Hij liet zich op één knie vallen en dacht aan de verkeerde keus die hij die avond had gemaakt en aan het gevaar dat hij nu liep.

Het had op dat moment een verstandige beslissing geleken. De man die hij in vertrouwen had genomen, was de enige die voldoende gezag had om een nader onderzoek in te stellen. Maar Evans had zich vergist in de flikkering in diens ogen toen hij hem zijn informatie had voorgelegd. Hij was ervan uitgegaan dat de ervaren overheidsfunctionaris zijn bezorgdheid over wat hij had ontdekt deelde. Nu dacht Evans dat die bezorgdheid geen betrekking had op het risico van een inbreuk op de veiligheid, maar op de ontdekking van die inbreuk. Evans besepte nu dat, als hij ouder en wijzer was geweest en iemand in vertrouwen had genomen die niet zozeer machtig was als wel betrouwbaar, hij niet in het holst van de nacht in dit park zou zijn geweest, vluchtend voor zijn leven.

Hij pakte zijn mobiele telefoon en scrolde door zijn telefoonboek. Het zwakke licht van het BlackBerry-scherm verlichtte zijn gezicht in het donker. Ditmaal koos hij iemand die hij onvoorwaardelijk kon vertrouwen. Er verscheen een conceptmailtje. De eerste regel van het bericht dat hij had getypt was kort en cryptisch, slechts zeven letters. Hij wilde het juist nader toelichten toen hij opschrok van het breken van een tak.

Hij drukte het scherm van de BlackBerry tegen zijn borst en keek om zich heen. Maar zijn ogen zagen niets in de donkere schaduwen. Hij haalde zo kalm en zacht mogelijk adem om beter te kunnen luisteren, maar het enige wat hij hoorde was het kabbelen van Rock Creek die zich naar de Potomac

slingerde. Nog terwijl hij zich afvroeg of hij de e-mail moest afmaken of zijn vlucht moest voortzetten, klonk er een stem in het donker.

‘Sta op.’

Evans keek in de richting van het geluid en ontdekte de bron ervan. Tussen de bomen, vijf meter verderop, stond een man, die met gestrekte arm een pistool op hem richtte. Evans stond op en deed een stap terug.

‘Blijf waar je bent!’

De stem klonk bekend, maar Evans kon hem niet thuisbrengen. Hij spande zijn ogen in om de man te identificeren, maar het maanlicht was te zwak.

‘Wie ben je? Wat wil je?’ vroeg Evans.

‘Tegen wie heb je het gezegd?’

‘Wát gezegd?’

De man kwam dichterbij en zijn gezicht werd duidelijker. ‘Vertel me tegen wie je het hebt gezegd en ik zal je in leven laten.’

Evans lachte bijna. Hij wist dat hij over een paar minuten dood zou zijn, wat hij ook zei. Met de mobiele telefoon tegen zijn borst gedrukt liet hij zijn duim over het toetsenbord glijden en drukte op Verzenden. Het bericht was niet compleet, maar het moest ermee door kunnen. Er was geen tijd meer. Hij liet zijn telefoon vallen terwijl hij zijn aanvaller antwoord gaf en hoopte maar dat het geluid van de BlackBerry die op het pad viel niet werd opgemerkt. ‘Ik heb niets verteld. Je bent me te snel af geweest.’

Evans verbrijzelde de telefoon met zijn volle gewicht tussen de hak van zijn schoen en het rotsachtige pad tot er een scherp, verraderlijk luid gekraak door het stille park galmde.

‘Wat doe je?’ vroeg de man.

‘Ik trapte op een tak,’ antwoordde Evans, zonder te verwachten dat hij zou worden geloofd.

‘Ik merk dat ik al te veel tijd aan je heb verspild.’

Het leek erop dat Evans de situatie juist had ingeschat: hij zou Rock Creek Park niet levend verlaten. Maar de e-mail was verzonden en dat bood hoop dat de informatie die hij had verzameld met succes zou worden geanalyseerd. Toen de gelaatstrekken van de man langzaam overgingen in een herkenbaar gezicht, begon Evans te rillen. Nu begreep hij wat er op het spel stond, wat ze van plan waren.

‘Jammer dat ik je moet doden,’ zei de man. ‘Maar we staan op het punt

miljoenen anderen te doden, dus wat betekent één meer?’ De man haalde de trekker langzaam over tot hij de terugslag van het pistool in zijn hand voelde.

Over Evans’ lichaam gebogen controleerde de man of het enkele schot zijn werk gedaan had. Daarna zocht hij met een kleine zaklamp de grond af en zag de verbrijzelde BlackBerry. Hij bukte zich, raapte de telefoon op en probeerde hem in te schakelen, maar het toestel weigerde dienst. Zich realiserend wat Evans had gedaan stopte de man de kapotte telefoon in zijn zak. Hij vertrouwde erop dat hij goed genoeg kon worden gerepareerd om erachter te komen met wie de jongeman contact had gehad en welke informatie hij had doorgegeven.

1

Jeruzalem, Israël

Onder normale omstandigheden zouden de dertien mannen en vrouwen in de vergaderzaal formeel gekleed zijn geweest, de mannen in onberispelijk zakenkostuum, de vrouwen in zijden blouse en bijpassende rok. Ze zouden levendige gesprekken hebben gevoerd en geprobeerd hebben hun collega's over te halen een of ander voorstel te accepteren. Hun geanimeerde gezichten zouden weerspiegeld worden door de lambrisering van gevernist kastanjehout. Maar deze avond droegen ze, weggerukt van hun avondlijke bezigheden, vrijetijdsbroeken en -hemden, waren hun haren nat en verwaaid en stonden hun gezichten grimmig terwijl ze zwijgend op hun stoel zaten en hun blik richtten op de man aan het hoofd van de U-vormige vergadertafel.

Er zaten regendruppels op Levi Rosenfelds windjack, daar achtergelaten door een voorjaarsstorm die boven het Midden-Oosten was blijven hangen en zich in razende woede uitleefde met een stortvloed van regenvlagen. Premier Rosenfeld, geflankeerd door alle twaalf leden van de Israëlische Nationale Veiligheidsraad, kookte inwendig van woede terwijl hij wachtte op nadere gegevens over een ongekende bedreiging van het bestaan van zijn land. Hij vroeg zich af hoe dergelijke essentiële informatie zo laat ontdekt kon zijn. Aan het linkeruiteinde van de vergadertafel zat Barak Kogen, Israël's minister van Inlichtingen. Hoewel Kogen geen lid was van de Veiligheidsraad, had Rosenfeld hem bevolen de vergadering van deze avond bij te wonen om het falen van de Mossad uit te leggen.

Voor in de zaal stond een man voor een grote flatscreenmonitor. Ehud Rabins fysieke voorkomen, mager en klein en met een uilenbril, was geen afspiegeling van de macht die hij had als leider van de op een na grootste politieke partij in Israël en als Israël's minister van Defensie. Ehud wachtte op Rosenfelds toestemming om te beginnen.

Rosenfeld knikte naar hem.

Ehud schoof zijn bril op de brug van zijn neus en vertelde wat iedereen in de zaal al wist. 'De Mossad meldt dat Iran binnen nu en tien dagen de

laatste hand zal leggen aan zijn eerste kernwapen.' De lampen in de vergaderzaal knipperden en als op commando rommelde het onweer in de verte.

Rosenfeld keek naar zijn minister van Inlichtingen. 'Waarom weten we dat nu pas, slechts een paar dagen voordat de assemblage voltooid is?'

Kogen schoof ongemakkelijk heen en weer op zijn stoel. Zijn blik gleed langs alle leden van de Veiligheidsraad en bleef rusten op Rosenfeld. 'Het spijt me, premier. Niets is belangrijker dan verhinderen dat Iran kernwapens verwerft, maar Iran heeft ons en de wereld om de tuin geleid. We mogen van geluk spreken dat we de ware omvang van hun vorderingen tijdig hebben ontdekt. We zullen in de toekomst waakzamer zijn.'

Iets in de manier waarop Kogen zich haastig verontschuldigde in plaats van zijn Mossad dapper te verdedigen, gaf Rosenfeld de indruk dat hij iets verborg. Maar misschien werd zijn intuïtie vertroebeld door de spanning van deze avond. Hij richtte zich weer tot Ehud. 'Wat zijn onze opties?'

Ehud drukte op de afstandsbediening in zijn hand en stapte opzij toen de monitor flikkerend tot leven kwam en een kaart van Iran toonde. 'Wapenassemblage gebeurt in het nucleaire complex in Natanz.' Er verscheen een knipperende rode cirkel tweehonderd kilometer ten zuiden van Teheran. 'Uranium voor meer wapens wordt verrijkt in Isfahan, en in hun zwaarwatercentrale bij Arak wordt plutonium geproduceerd.' Er verschenen nog twee rode cirkels in het midden van Iran. 'Het zal niet moeilijk zijn de faciliteiten in Arak en Isfahan uit te schakelen, maar hun wapenassemblagecomplex in Natanz kan onmogelijk met een conventionele aanval worden vernietigd.' De kaart zoomde in op de faciliteit in Natanz, een onregelmatige verzameling onschuldig uitziende gebouwen. 'Iran heeft een versterkt complex aangelegd onder de Karkasberg, via tunnels verbonden met de hoofdfaciliteit. Een conventionele aanval zou de tunnels doen instorten, maar kan het assemblagecomplex niet vernietigen.'

'Dus hoe vernietigen we die faciliteit?'

'Aangezien het complex niet met conventionele wapens kan worden vernietigd, blijft er maar één optie over.'

Rosenfeld boog zich naar voren. 'Wat stel je voor?'

Ehud keek de premier strak aan. 'Je weet precies wat er moet worden gedaan, Levi. We zijn verplicht de inwoners van ons land te beschermen. Het lijkt geen twijfel dat dit wapen tegen ons zal worden gebruikt, direct of

indirect. We móéten die faciliteit vernietigen voordat Iran die bom geassembleerd heeft, zelfs als dat betekent dat we zelf een van onze kernwapens moeten inzetten.'

Het barstte los in de vergaderzaal. Sommige leden van de raad waren het roerend met Ehud eens, andere gaven hem de wind van voren omdat hij een zo ingrijpende beleidswijziging voorstelde. Rosenfeld sloeg met zijn vuist op tafel en legde de aanwezigen het zwijgen op. 'Geen sprake van! We zullen geen kernwapens gebruiken, tenzij die eerst tegen ons worden gebruikt.'

Ehud kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Dan zullen er miljoenen van onze mensen sterven, want Iran zál dit wapen tegen ons gebruiken. We kunnen ofwel nu aanvallen, voordat onze mannen, vrouwen en kinderen worden uitgemoord, of naderhand. Als we niet als eersten aanvallen, zal hun dood op jouw geweten rusten.'

De verklaring van de minister van Defensie bleef in de lucht hangen terwijl Rosenfeld zijn raadsleden een voor een aankeek. Sommigen van hen staarden terug, terwijl anderen hun ogen neersloegen. Of ze het nu wel of niet eens waren met Ehud, de onderliggende waarheid kon niet worden ontkend.

Als Iran dit wapen assembleerde, zou het uiteindelijk tegen Israël worden gebruikt. Dat was iets wat Israël niet kon toestaan. Maar een nucleaire aanval! Hoewel de minister-president en zijn Veiligheidsraad gemachtigd waren het gebruik van kernwapens goed te keuren, was het moreel...

Rosenfeld keek naar de ene kant van de vergadertafel en toen naar de andere, bestudeerde de gezichten van de mannen en vrouwen die om hem heen zaten en richtte ten slotte zijn aandacht weer op Ehud. 'Bestaan er geen conventionele wapens die dat complex kunnen vernietigen? Zelfs niet in het Amerikaanse arsenaal?'

Ehud kneep zijn lippen samen. 'De Amerikanen hebben de benodigde wapens, maar ze zullen ze niet aan ons ter beschikking stellen zolang ze in gesprek zijn met Iran.' Ehuds stem droop van misprijzen toen hij de Amerikaanse pogingen noemde om Iran met louter woorden over te halen zijn nucleaire ambities op te geven.

'Schrijf onze bondgenoot niet zo makkelijk af,' antwoordde Rosenfeld. 'Ik heb morgen een ontmoeting met de Amerikaanse ambassadeur om de situatie uiteen te zetten.'

‘Je bent blind, Levi.’ Ehuds gezicht verstrakte. ‘De Amerikanen hebben ons in de steek gelaten en je hebt het niet in de gaten.’

‘Zo is het genoeg, Ehud! Geef me de informatie over de wapens die we nodig hebben en ik zal het met de Verenigde Staten bespreken.’

Ehud knikte kortaf.

Rosenfeld stond op. ‘Tenzij we nog meer te bespreken hebben, zie ik jullie morgenochtend.’

De raadsleden verlieten de vergaderzaal, tot alleen Rosenfeld en Kogen achterbleven.

Kogen richtte zich tot Rosenfeld en zei: ‘Premier, kan ik je onder vier ogen spreken?’

‘Natuurlijk. Waar wil je het over hebben?’

‘We kunnen beter ergens anders praten.’

Het geluid van hun voetstappen kaatste terug van de grijze terrazzovloer toen de twee mannen, beiden in gedachten verzonken, door de Zaal van de Adviseurs naar Rosenfelds kantoor liepen. Rechts van hen hingen in ondiepe nissen geschilderde portretten van alle Israëliische premiers, te beginnen met de eerste, David Ben-Gurion, die Israël tijdens de Onafhankelijkheidsoorlog had geleid. Aan het eind van de gang duidde een opvallend lege plek de plaats aan waar Rosenfelds portret ooit zou hangen.

Met een blik op de kleinere, zwaarder gebouwde man naast hem bedacht Kogen dat Rosenfeld ouder was geworden dan aan het normale verstrijken van de tijd kon worden toegeschreven. Maar dat was makkelijk te verklaren. Kort na zijn uitverkiezing, zes jaar geleden, had de premier een drie jaar durende intifada doorstaan. Verder was er het persoonlijke verlies dat hij had geleden, gevoegd bij zijn dubbele verantwoordelijkheid als vader en als minister-president. Maar ondanks de tol van zijn jaren als premier, liep de oudere man met vastberaden tred en lichtelijk naar voren gebogen, alsof hij door onzichtbare obstakels op zijn weg banjerde. Die ferme tred was zijn enige lichaamsbeweging; trainingen waren altijd iets wat voor de niet al te verre toekomst op de agenda stond. Met als gevolg dat zijn taille gestaag was uitgedijd. Maar Kogen wist dat Rosenfeld zijn gewicht acceptabel vond zolang de omtrek van zijn middel kleiner bleef dan de breedte van zijn schouders. Gelukkig had Rosenfeld brede schouders.

Kogen daarentegen had zijn jeugdige voorkomen, slank en gespierd, behouden. Hij was de langste van hen beiden, was altijd onberispelijk gekleed, en straalde bekwaamheid en zelfverzekerdheid uit. In de ogen van buitenstaanders beantwoordde Kogen meer aan het ideaalbeeld van een premier. Maar zijn staat van dienst was beperkt gebleven tot het leger en de Israëli-sche inlichtingendienst. Hij was kort na Rosenfelds verkiezing tot premier benoemd als minister van Inlichtingen.

Ze bereikten het eind van de gang, passeerden de metaaldetector en betraden het Aquarium. De ogen van de bewakers vertoonden geen zweem van verbazing over hun komst zo laat op een maandagavond. Het Aquarium-gedeelte van het PMO, het kantoorgebouw van de minister-president, waar buitenlandse leiders hun Israëli-sche collega's ontmoetten, omvatte een weelderige, goed ingerichte lobby, kantoren voor Rosenfeld en zijn naaste medewerkers en een communicatiecentrum dat in voortdurend contact stond met de Israëli-sche strijdkrachten. Kogen dacht aan de vele beslissingen die Rosenfeld en voorgaande premiers in deze kleine ruimte hadden genomen om Israël door zijn turbulente geschiedenis te leiden, beslissingen waarvan het belang verbleekte bij die welke vanavond zou worden genomen.

Kogen volgde de premier naar diens kantoor en nam stijf plaats op de stoel tegenover Rosenfelds bureau. Hij liet zijn blik door het sober ingerichte vertrek glijden terwijl hij zijn gedachten verzamelde. Het meubilair was spartaans en gericht op nut, het bureau en de stoelen waren gemaakt van natuurlijk, onbehandeld esdoornhout, zonder ingewikkeld houtsnijwerk. De kast achter Rosenfeld was gevuld met willekeurig gerangschikte boeken. Het kantoor, met zijn ondoorgrondelijke opbergsysteem, was een volmaakte afspiegeling van de premier: zijn reactie op ingewikkelde kwesties was moeilijk te peilen, maar hij was rechtlijnig als er eenmaal een beslissing was genomen. Hoewel Kogen Rosenfeld al zijn hele volwassen leven kende, kon hij de reactie van zijn vriend niet voorspellen. Het zou van Rosenfelds beslissing afhangen of vier jaren van moeizame voorbereiding vergeefs waren geweest.

Dikke regendruppels kletterden tegen de ramen van het kantoor van de premier terwijl Rosenfeld wachtte tot Kogen het woord nam. Toen de blik in zijn ogen steeds ongeduldiger werd, vermande Kogen zich. Hij schraapte

zijn keel en begon: 'We moeten Natanz vernietigen, Levi. Je weet beter dan wie ook wat we als natie te verduren zullen krijgen als Iran in de gelegenheid wordt gesteld kernwapens te ontwikkelen.'

Rosenfeld keek naar de ingelijste foto van zijn gezin die nog steeds op zijn bureau stond. 'Je vertelt me niets nieuws, Barak.'

Kogen dempte zijn stem en vervolgde: 'Iran is een beerput van minachting voor Israël, vastbesloten ons volk uit te roeien. Natanz móét vernietigd worden voordat dat wapen geassembleerd is. We beschikken niet over de benodigde conventionele wapens. Daarom moet het met een kernaanval worden vernietigd.'

Het bleef lange tijd stil terwijl Rosenfeld over Kogens stellingname nadenkt. Ten slotte zei Rosenfeld: 'Ik zal geen toestemming geven voor pre-emptief gebruik van kernwapens. Politiek en moreel gezien is dat iets wat we niet kunnen doen.'

Kogen leunde achterover en er verscheen een sluwe glimlach om zijn lippen. 'Ik heb nooit gezegd dat Israël die kernaanval moet uitvoeren.'

Rosenfeld knipperde met zijn ogen; hij snapte niet wat Kogen zei. 'Wie dan wel?'

De glimlach van de jongere man werd breder. 'Amerika.'

Er verscheen een verbijsterde blik op Rosenfelds gezicht. 'Amerika? De president zou dat nooit goedkeuren.'

Kogen aarzelde even en ging toen verder. Eindelijk was het moment aangebroken om het best bewaarde geheim van de Mossad te onthullen. 'We hebben de toestemming van de president niet nodig, premier. Alleen die van jou. De Mossad staat klaar om een operatie in gang te zetten die als resultaat zal hebben dat Amerika Natanz vernietigt. Jouw goedkeuring is het enige wat nog rest.'

Rosenfeld staarde Kogen lange tijd aan en toen gleden zijn blik weer naar de foto van zijn gezin. Niemand beseftte beter wat er op het spel stond dan Rosenfeld en Kogen wist dat hij ermee worstelde. Iran had geen leger samengetrokken aan de grens met Israël. Het had geen kernwapenarsenaal dat klaar was om gelanceerd te worden. De dreiging die Iran vormde was niettemin groot. Er moest mee worden afgerekend en Amerika zodanig om de tuin leiden dat het een van zijn kernwapens inzette, was de volmaakte oplossing.

Rosenfeld had niet veel tijd nodig om tot een beslissing te komen.
'Geen sprake van!'

Frustratie borrelde op in Kogen. Desondanks koesterde hij de hoop dat Rosenfeld uiteindelijk de juiste beslissing zou nemen. Het plan van de Mossad was een drastisch voorstel en de premier zou tijd nodig hebben om het te accepteren. Na een paar dagen nadenken zou Rosenfeld de wijsheid van Kogens oplossing inzien.

Zonder zijn frustratie te tonen stond Kogen op. Voordat hij zich omdraaide om te vertrekken zei hij: 'Binnen tien dagen, premier, zal Iran de assemblage van zijn wapen voltooiën. Tot dan heb je tijd om te beslissen.'